

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (28-5-2017)

**«ΑΡΓΥΡΙΟΥ Ή ΧΡΥΣΙΟΥ Ή ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ ΟΥΔΕΝΟΣ ΕΠΕΘΥΜΗΣΑ»
(Πραξ. 20,33)**

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος μας αναφέρει ότι, όταν κάποιος γραμματεύς θέλησε ν' ακολουθήσει τον Χριστό, στην αρχή της δράσεώς του, εκείνος του απάντησε πλαγίως ότι «αι αλώπεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσεις, ο δε υιός του ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνη» (8,20). Του ξεκαθάρισε δηλαδή ότι, αν θέλει να τον ακολουθήσει, να γνωρίζει πως δεν θα έχει –δεν πρέπει να έχει– τίποτα.

Όταν δε εξέλεξε ο ίδιος τους πρώτους μαθητές του και τους έδωσε τις βασικές οδηγίες για τον τρόπο που θα εργασθούν ιεραποστολικά όπως και για το μοντέλο ζωής που θα ακολουθήσουν, ανάμεσα στ' άλλα τους είπε: «δωρεάν ελάβετε (τα χαρίσματα) δωρεάν δότε: μη κτήσησθε χρυσόν μηδέ άργυρον μηδέ χαλκόν εις τας ζώνας υμών, μη πήραν (σακκίδιο) εις οδόν μηδέ δύο χιτώνας μηδέ υποδήματα μηδέ ράβδον» (Ματθ. 10,9-10).

Την τακτική του Χριστού όπως και τις συμβουλές του τις ακολούθησαν πλήρως οι απόστολοι.

Έτσι ο Πέτρος, για ν' αναφερθούμε και στο παράδειγμά του, ευρισκόμενος μαζί με τον απόστολο και ευαγγελιστή Ιωάννη προ του ναού του Σολομώντος και βλέποντας ένα χωλό εκ γενετής να τους ζητά ελεημοσύνη, είπε το γνωστό: «αργύριον και χρυσίον ουχ υπάρχει μοι: ο δε έχω τούτο σοι δίδωμι: εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου έγειρε και περιπάτει» (Πραξ. 3,6). Και ο χωλός έγινε αμέσως καλά. Λέγεται ότι, όταν κάποτε ένας πάπας ξεναγούσε ένα επίσημο προσκεκλημένο του στα παλάτια και τα θησαυροφυλάκια του Βατικανού, είπε επηρόμενος και γεμάτος κοσμικό φρόνημα: «Ο απόστολος Πέτρος δεν είχε αυτά που έχω εγώ». Και ο φιλοξενούμενος του είπε θυμόσοφα: «Εσύ όμως δεν μπορείς να κάνεις θαύματα ούτε έχεις Άγιο Πνεύμα».

Ο δε Παύλος έκανε και κάτι πέραν των οδηγιών του Χριστού. Ενώ οι άλλοι απόστολοι λάμβαναν κάποιο χρηματικό ποσό ή διάφορα βοηθήματα για τον βιοπορισμό τους από τους πιστούς ή τις εκκλησίες, ο Παύλος δεν λάμβανε τίποτα και ζούσε από την προσωπική του εργασία ως σκηνοποιού. Γι' αυτό γράφει προς τους Θεσσαλονικείς (Α' Θεσ. 2,9) «μνημονεύετε γαρ, αδελφοί, τον κόπον ημών και τον μόχθον: νυκτός γαρ και ημέρας εργαζόμενοι προς το μη επιβαρήσαι τινά υμών εκηρύξαμεν εις υμάς το ευαγγέλιον του Θεού».

Και, ενώ νύκτα και ημέρα εργαζόταν για να βγάξει τα προς το ζην, συγχρόνως νύκτα και ημέρα δεν σταματούσε να νουθετεί με δάκρυα τους χριστιανούς (Πραξ. 20,31). Οι μέρες και οι νύχτες του Παύλου ήταν μαρτυρικές και πλημμυρισμένες από δάκρυα! Αν υποθεθεί ότι δεν διωκόταν ποτέ ούτε βασανιζόταν στο ελάχιστο και πάλι edικαιούτο τον τίτλο του μάρτυρος μόνο από τον τρόπο της ζωής του. Όταν αργότερα κάποιοι θα αμφισβητήσουν την αποστολική του ιδιότητα, ο Παύλος θα υπεραμυνθεί αυτής και θα υπενθυμίσει ότι αυτός και ο Βαρνάβας, όχι μόνο είναι απόστολοι, αλλά υπερπληρούν τα χαρίσματα και τις υποχρεώσεις των αποστόλων, διότι, ενώ έχουν πλήρη ακτημοσύνη, συγχρόνως αποφεύγουν να λαμβάνουν οποιαδήποτε βοήθεια από τους πιστούς (Α' Κορ. 9,1-18).

Ο Παύλος τηρούσε πλήρη ακτημοσύνη όχι μόνο στην πράξη αλλά και στην επιθυμία. Γιατί είναι γνωστό, ότι πολλοί από εμάς, ενώ τηρούμε στην πράξη τα ευαγγελικά παραγγέλματα, εν τούτοις, δεν κατορθώνουμε να καθαρίσουμε και το επιθυμητικό μέρος της ψυχής μας από τις αμαρτωλές επιθυμίες. Ο Παύλος όμως μας εξομολογείται ότι «αργυρίου ή χρυσίου ή ματισμού ουδενός επεθύμησα· αυτοί γινώσκετε ότι ταις χρεΐαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι χείρες αύται» (Πραξ. 20,33-34). Και συμβούλευε: «έχοντας δε διατροφές και σκεπάσματα, ας αρκεστούμε σε αυτά. Διότι όσοι θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμούς και παγίδες και σε πολλές ανόητες και βλαβερές επιθυμίες, οι οποίες βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και την απώλεια της ψυχής τους. Διότι ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία, την οποίαν, επειδή μερικοί επιθύμησαν, πλανήθηκαν στην πίστη τους και σούβλισαν τους εαυτούς τους με πολλά βάσανα (Α΄ Τιμ. 6,8-10). Επίσης ο απόστολος Παύλος επαναλάμβανε συχνά το λόγο του Χριστού· «μακάριόν εστι μάλλον διδόναι ή λαμβάνειν» (Πραξ. 20,35) ο οποίος ανήκει στα λεγόμενα άγραφα λόγια του Χριστού, δηλαδή σ' αυτά που δεν τα αναφέρουν οι ευαγγελιστές, αλλά τα διασώζουν άλλες πηγές.

Δεν επιθύμησε, λοιπόν, ποτέ ο Παύλος όχι μόνο τον πλούτο αλλά και την ποικιλία και την ποσότητα στην ενδυμασία, πολιτική και ιερατική· «ματισμού ουδενός επεθύμησα».. Αυτά πρέπει να τα προσέξουμε πολύ όλοι μας κληρικοί και λαϊκοί. Ο Παύλος, χωρίς να νομοθετεί και να μας αναγκάζει ν' ανεβούμε σε ψηλές κορυφές που οι πνευματικές μας δυνάμεις δεν το επιτρέπουν, αφήνει υπόδειγμα μιμήσεως με αυτά που λέγει, προσπαθώντας να μας εμπνεύσει να προχωρούμε όλο και πιο ψηλά. Συμπληρώνει δε αλλού την περί ακτημοσύνης διδασκαλία του, λέγοντας για τους αποστόλους ότι είναι «ως λυπούμενοι αεί δε χαίροντες, ως πτωχοί πολλούς δε πλουτίζοντες, ως μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες» (Β΄ Κορ. 6,10). Η κατά Θεό ακτημοσύνη έχει αφάνταστο πλούτο και άρρητη χαρά. «Ίσασιν (γνωρίζουν) οι μεμυημένοι».

Και για να φύγουμε από τους αποστόλους και να έρθουμε προς τους πατέρες της Εκκλησίας, που τόσο συχνά επικαλούμαστε απομονώνοντας κάποια χωρία τους, αν είμαστε αντικειμενικοί και απροκατάληπτοι ερευνητές, θα καταλήξουμε σ' αυτό που λέγει ο άγιος Διάδοχος, επίσκοπος Φωτικής Ηπείρου (σημερινής Παραμυθιάς), ο οποίος έδρασε τον 5ο αιώνα μ. Χ.: «Όρος αφιλαργυρίας ούτως θέλει το μη έχειν ως θέλει τις το έχειν».

«Ο έρωτας προς την πτωχεία ήταν το διακριτικό χάρισμα, όχι μόνο των αποστόλων, αλλά και των πατέρων», παρατηρεί μακαριστός λόγιος επίσκοπος. Και προσθέτει «Ακόμα και εκείνοι που κληρονόμησαν πλούτη από τους γονείς τους, δεν υπέκυψαν στον πειρασμό να τα κρατήσουν για τον εαυτό τους. Τα σκόρπισαν στα χέρια και στις καρδιές των φτωχών και αδυνάτων αδελφών τους και συνέχισαν την διακονία τους εντελώς ελεύθεροι από τα δεσμά και από τα όνειρα της εγκόσμιας ευμάρειας». Δυσπρόσιτες οι κορυφές των ψηλών βουνών. Αν δεν επιχειρούμε να τις κατακτήσουμε, τουλάχιστον ας θαυμάζουμε αυτούς που το επιτυγχάνουν κι ας γινόμαστε ορειβάτες στην προαίρεση. Ο Θεός, κατά τον άγιο Χρυσόστομο, «Και τα έργα δέχεται και την γνώμην ασπάζεται. Και την πράξιν τιμά και την πρόθεσιν επαινεί».

Αρχμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης